

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η Ξεμολόγησις

(ΑΞΙΟΦΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, υιόν)

ΠΕΡΙΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Φρέντ ντε Περινώ εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τα παιδικά του χρόνια. Δηλώνει πως έμεινε πολύ μικρός φρονιάς από γονείς, πως μεγάλωσε κοντά στη θεία του και τη γιαγιά του, στην έρχομη τους Βίλλα, μιλίες για τη λατρεία με την οποία τον περιέβαλαν, για τα μαθητικά του χρόνια στο κολλέγιο, για τη φίλια του με τον νεαρό 'Ιρλανδό καθηγητή του Ο'Κόντ, και σταματάει λέγοντας πως, μία μέρα τον κάλεσε ο διευθυντής του κολλεγίου για να τον άναγγέλει πως η γιαγιά του ήταν άρρωστη. Πράγματι, η γιαγιά του πεθάνει και σε λίγους μήνες την ακολούθησε στον τάφο ή θεία του. 'Ο Φρέντ έμεινε μόνος στον κόσμο και πήγε στο Παρίσι, όπου είχε ακόμα τον εξάδελφό του 'Εκτορα ντε Μαλεζέρ και τη γυναίκα του Μαρία - Τερέζα. 'Η Μαρία - Τερέζα, μόλις τον άναβάλλει, αρχίζει να του φέρει τα μ' έναν περιέργου και προκλητικού τρόπου, πράγμα που κάνει το νέο ν' άναρχήσει και να ζητήσει ν' άπομακρυνθή απ' αυτή, γιατί νοιάζει κι ό ίδιος ότι η έξιστορήσή του τον τραβάει άκατανικτ...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μερικά άμαξια κυλούσαν έπάνω στο λιθόστρωτο του δάσους. Κάθε τόσο διασταυρωνόμουν μ' έφιππες κοπέλλες, με στολή άμαξίνας, που κάλπαιζαν στον πλάι τού πατέρα τους. Καθώς με προσπερνούσαν, μου έριχναν μ'ια ματιά. 'Αγνούσαν πως η ματιές αυτές έμυτούσαν μέσα μου κάποιους πόνους, δέν έξρω ποιά αίσθημα άλύπη για μιά ζωή που είχε ξεφύγει από τον προσορισμό της.

Το άπόγευμα, έπισκεπτόμουν τού Παρίσι με την έπαγγελματική περιέργεια ενός 'Αγγλου που πλάηττει. Περνούσα άφες όλόκληρες μέσα στις γκαλερίες του Λούβρου, ποτισμένος από την άποσφάρα των άριστοτεργημάτων του που σιγά-σιγά μου άνέβαινε πού μυαλό και με μεθούσε. Μά καταλάβαινα άμέσως πως η συγκίνησις αυτή ήταν έπιφανειακή μόνο. 'Η ψυχή μου δέν άγγιζόταν απ' αυτή, όπως απ' τα θεάματα της φύσεως ή απ' την παρυσία προσώπων άγαπημένων.

'Ενα βράδυ, καθώς είδα τυχαίως μιά ρεκλάμα στην όποια διαφημιζόταν κάποια λουτρόπολις, κυριεύθηκα από μιά ξαφνική έπιθυμία φυγής. Τη νύχτα και την έπομένη, ή έπιθυμία αυτή μεγάλωσε μέσα μου. Τίποτε δέν μ' έμπόδιζε να φύγω. Μά, έπειτα από τόσες άποτυχημένες προσπάθειες, είχα χάσει πεινά την έλπίδα της διασκεδάσεως. Πού θα πήγαινα; ... 'Η εικόνα τού Πλουτ έξαναγύρισε τότε από τα βάθη τού όνειρου μου. Σε δύο άφες μπορούσα να ξαναβρεθώ εκεί!... Τι μυστηριώδης άμως που είνε ή ύποκρισία της ανθρώπινης συνειδήσεως... 'Εδίωξα απ' τή φαντασία μου τή υωτηρία αυτή εικόνα, λέγοντας: «'Οχι, δέν είμαι πεινά άξιος να μτώ μέσα σ' αυτή την κατοικία», ενώ ή προγματική μου σκέψις ήταν: «'Αγαπή τήν άρρώστεια της ψυχής μου και φοβάμαι τή θεράπεια της».

Διάλεξα λοιπόν για να πάω σε μιά λουτρόπολι τού Βορρά έλάχιστα κοσμική, στην όποια συχνάδων άνθρωποι τού τόπου. Τήν ήμέρα λοιπόν που έκανα τήν έκλογή μου, πήγα στο μέγαρο τών Μαλεζέρ, εύτυχής γιατί είχα μιά δικαιολογία για να μην ξαναπάω άρκετό καιρό σ' αυτό.

Βρήκα τή Μαρία-Τερέζα μόνη. Με συγκίνησε με τήν θλιμμένη στάσι της, τήν ταπεινωμένη και σχεδόν φοβισμένη. Μιλήσαμε για πράγματα άδιάφορα. Τς τελευταίες στιγμές της έπισκέψεώς μου, καθώς στεκόμαστε όρθιοι κοντά στην πόρτα, τώλησα και της έπια: —Φεύγω από τού Παρίσι...

'Εκείνη έγινε άμέσως κατάχαλμ και τού στόμα της συνεσπάσθη. Είπε μόνο: —'Α!

Κι' άμέσως—τόσο ύπέφερα βλέποντάς τήν να ύποφέρει — έσπευσα να προσθέσω: —Για λίγες έβδομάδες μόνο. Πάω

σε μιά λουτρόπολι...

'Η Μαρία-Τερέζα κατώρρωσε να άνακτήση τήν ψυχραιμία της και μου είπε: —Σας εύχομαι καλό ταξείδι.

Και, χωρίς να μου δόση τού χέρι, με χαιρέτησε με τού κεφάλι και ξαναγύρισε μέσα. Τήν άλλη μέρα, έφυγα.

... 'Η θάλασσα τού Βορρά δέν είνε μπλε σαν τή Μεσόγειο, ούτε γλαυκή σαν τόν άρκανό. Στελιγεται κάτω απ' τού βλέμμα, από τήν άμύοτρωτη άκροαλιά ως τού βιολετί όρίζοντα, σαν μιά άπέραντη πελάγη έκτασις που τήν αυλακώνουν γκρίζες, ιαύρες ή κίτρινες λουρίδες—κύματα νερού άκάθαρτα που κι' ό άφρός τους ακόμα δέν έχει καμιά άσπράδα. Κι' ό ήλιος που πέφτει άπάνω σ' αυτή τή θάλασσα, είνε κι' ό ίδιος χλωμός σαν άρρωστος στην άνάρωσι του, τυλιγμένος πάντοτε από ένα πέπλο καταχνιών. 'Η θάλασσα τού Βορρά είνε θλιθερή κι' ή όχθες της είνε θλιθερές σαν κι' αυτή. Λίγη άθλιη χλόη φυτρώει έδώ κι' εκεί, κίτρισιμένη από τού άλάτι και τού άνεμο.

Όι πλάς στο Γαλλικό τμήμα της θάλασσας τού Βορρά, συχνάζονται από τούς κατοίκους της περιοχής, θύφθους γαλήνιας, καθέλου διαχτυχίους κι' έλάχια άπατητικώς στις διασκεδάσεις τους. Μερικά καφενεία κι' ένα μέτριο Καζίνο τούς φτάνουν.

'Ενα μ'ηνα τώρα βρισκόμουν εκεί κι' άπελάμβανα μέσα στη μοναξιά τή φριχτή γλυκύτητα αυτής της θλίψεως. Με τήν έπιμονή ενός όπιστόπου, μεθούσε μαζύ της: Με τήν παραμικρή εύκαιρία άφηνά τόν έαυτό μου ν' αναλύεται σε δάκρυα και τήν ψυχή μου να φωνάζη τόν πόνο της. Είχα έτοιμή εντόπωσι ότι φεύγοντας από τού Παρίσι είχα κάνει μιά ήρωική πράξη, θεωρώντας τόν έαυτό μου άξιο άνταμοιβής, έπέτρεπα στο δειρά μου να κάνουν τού έπικίνδυνου ταξείδι των περασμένων.

Θά τού πιστέψετε; Αυτός ό μ'ηνας της μοναξιάς, κατά τή διάρκεια τού όποιου πέρασα μέρες όλόκληρες χωρίς ν' αλλάξω ούτε μιά κουθέντα με κανένα, πέρασε πού γρήγορα από ένα δεινρο. Κα σήμερα ακόμα, όταν τόν ξαναθυμάμαι, ξαναδοκιμάζω άνασκιρτώντας τήν ήδονική του πίκρα. 'Ο μ'ηνας αυτός πέρασε και μ' άφσηρ λυωμένο, τρεμάμενο, με τού μυαλό άδειανό και τήν καρδιά πονεμένη. Μά τούλάχιστον, όταν ξαναγύρισα στο Παρίσι, με τς πρώτες μέρες τού Σεπτεμβρίου, νόμιζα πως ήξερα τού όνομα της άρρώστειας μου και, όταν σκεπτόμουν τήν Μαρία-Τερέζα, άν δέν έλεγα μέσα μου: «Τήν άγαπή, έλεγα τούλάχιστον: «'Εχω άνάγκη να μ' άγαπή», κι' ήμουν άποφυσισμένος ν' άφήσω τόν έαυτό μου ν' άγαπηθί.

Σχεδόν μόλις ξαναγύρισα στο Παρίσι, πήγα στο μέγαρο τών Μαλεζέρ. 'Η Μαρία-Τερέζα είχε βγί έξω και βρήκα μόνο τόν 'Εκτορα.

Τά πρώτα του λόγια, μόλις με είδε, ήταν: —Θέέ μου, φτωχό μου παιδι, πως χλωμάσεσ κι' άδυνατίσεσ έτσι! Μήπως είσαι άρρωστος;

'Η έκδηλώσεις της στοργής του με στενοχωρούσαν. Μ'ρω σ'ανταν πως διάβαζε σαν σε άνοιχτό βιβλίο μέσα στην καρδιά μου, κι' ήθελε να τόν σωθάρω για όσα ύπέφερα, έπειδή δέν ήθελα να τόν προδώσω. Τήν άλλη μέρα τού πρωτ, έπειτ' άπό μιά νύχτα ταραγμένη, έλαξα μιά έπιστολή, τής όποίας άναγύρισα τού άρωμα. 'Ηταν από τήν Γερέζα, ή ό-

Τήν άλλη μέρα τού πρωτ έλαξα μιά έπιστολή...

Ένας Έρωτευμένος

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ποία μου έγραφε πόσο λυπήθηκε γιατί δεν βρισκότανε χθες στο σπίτι της. Με παρακαλούσε να πάω, το θράβω, να τους συναντήσω, αυτή και το σύζυγό της στην όπερα. Θα παίζονταν ένα μελόδραμα ενός περιφημού συγγραφέου συνθέτου και θα έπανεμφανίζονταν σ' αυτό για πρώτη φορά ύστερ' από πέντε χρόνια, κατά τα όποια είχε εξαφανιστή απ' τή σκηνή, μιά άσυγκριτη αιδώς.

«Έλάτε, αγαπημένο μου παιδί, έγραφε τελειώνοντας την επιστολή της ή Μαρία - Τερέζα. Το μεγάλο σας πένθος τελείωσε πιά. Έλάτε! 'Ο σείγγος μου σας βρήκε άλασμένο και γλιωό. Είστε άφωστος από μοναξιά. Έχετε άόλητη ανάγκη διασκεδάσεως.»

Η επιστολή αυτή με συγκίνησε με τό άπλο και σαν μητρικό ύφος της.

«Είμαι πραγματικά τρελλός, σκέφτηκα, να ξεφεύγω απ' αυτή την άληθινή στοργή που μ' άναζητάει...»

Κι' ούτε μία στιγμή σκέφτηκα να μη δεχτώ την πρόσκληση.

Κατά τή όχτώμιση τό βράδυ, κατέβαινα από τό άμάκι μου μπρός στην όπερα, με τό προαισθήματα ότι αυτή ή βραδιά θα έπαιζε σπουδαίο ρόλο στη ζωή μου.

Σέ λίγες στιγμές βρισκόμουν μέσα στο θεωρείο τών Μαλεζέρ, τή στιγμή άκριβώς που ή όρχήστρα άρχισε να παίζει. Καθισμένος στο πλάι τής Μαρίας-Τερέζας, έρευνούσα τή σάλλα με τό βλέμμα μου. Τό Παρίσι ήταν εκεί, τό άριστοκρατικό Παρίσι, τό πλούσιο Παρίσι, τό λαμπρό Παρίσι. Αιτέρες ή γυναίκες με τό λαμπρό υποδύτο, όπου τά διαμαντάρια πετούσαν πριματικές λάμψεις, ήταν γνωστές για τή όμορφιά τους, για τό όνομά τους, για τή λαμπρά θέσι τών ουζύγων τους. Αύτοι οι κύριοι, που ή μαύρες τους σιλουέτες στις όποιες ξεχώριζε σαν λευκή κηλίδα τό πλαστρον, διαγραφόντουσαν στο ζώθος τών θεωρείου, ήταν μεγάλοι καλλιτέχνει, βασιλείς του χρήματος, σκευδαίοι πολιτικοί άνδρες... Πώς να περιγράψω τήν έντύπωση που προκαλούσε σ' ένα άπειρο παιδί σαν έμένα, που δεν είχε δη πτέ γυμνό, ένα γυναικεό τράχηλο, αυτή ή τολμηρή επίδειξη τής γυναικείας όμορφιάς, αυτή ή ασύγκριτη λαμπρότης, που μόνο στις παραστάσεις τής παριναίης όπερας μπορεί να τήν άντικρίση κανείς.

Κοντά μου, έβλεπα μ' ένα τρώμαγμα τής συστολής μου, τό δλάνοιγο και χωρίς μανίκια κορσάζ τής Μαρίας-Τερέζας, που μονάχα άγκυράρες από διαμαντάρια τό συγκρατούσαν στους ώμους.

«Έμενα μερικές στιγμές με τό λαμό σφιγμένο, με τά μάτια δισταχτικά, σαν νυχτοπούλι μέσα στο φός. Εότυχός ή μουσική ήταν εκεί για να έξουδετερώση τή συγκίνησή μου, για να δώση ένα ρυθμό στά καρδιοχτύπια μου: Κι' έπειτα, αυτή ή θριαμβευτική έπανεμφάνισι τής έξοχης αιδούς, αυτός ό τρελλός ένθουσιασμός τών θεατών, που σηκώθηκαν κι' άρχισαν να τήν έπαινεμούν, ήταν μιά πραγματική δ' ασκείασι, με τή σημασία που δίνει ό Πασκάλ σ' αυτή τή λέξη, δηλαδή ένα πράγμα που έμποδίζει τό ξεδίπλωμα τής σκέψεως.

Μπόρεσα έτσι ν' άνακτήσω κάπως τήν ψυχραιμία και ν' άπαντώ χωρίς στενωχώρια, κατά τά διαλείμματα, στις έρωτήσεις τών εξαβέλων μου.

«'Ο Έκτωρ, όπως πάν-

τα δειχνόταν γεμάτος φροντίς για μένα και με κόπιαζε με τό ίδιο βλέμμα, τό γεμάτο εύγνωμοσύνη κι' ένδιαφέρον, με τό όποιο με είχε κυτάξει και χθες.»

Η Μαρία-Τερέζα μιλούσε πολύ λίγο, μά δεν έπαυε να με παρατηρή, σαν να ήθελε να παρακολουθήσει στά μάτια μου και στις κινήσεις μου τήν έντύπωση που προκαλούσε σέ μένα ή όμορφιά της. Κι' εγώ, με τό αίσμα που άνεβασιμένο στά μάγουλά μου, δοκούμενος από μία συγκινημύ πραγματικά μοναδική εύχόμουν να μήν τελειώση ποτέ αυτή ή παραχή μου.

Στό τελευταίο διάλειμμα, ό κ. ντε Μαλεζέρ έφυγε, αφήνοντας μας στο βάθος του θεωρείου, καθισμένους σ' ένα καναπέ. Σαν να μάντεψε τή συστολή μου, ή Μαρία-Τερέζα είχε τυλίξει τους ώμους της μ' ένα μικρό σάλι που τους μισοκάλυπτε. Το μούσα τώρα να τήν κυτάξω και σκεφτόμουν: «Πόσο είναι όραία!... Και μ' αγαπάει!...»

«'Ο κ. ντε Μαλεζέρ άργούσε να έπιστρέψη κι' ή τελευταία πράξι θάρχιζε σέ λίγο. Έμειε τότε θελήσαμε να έξαναγορίσουμε στις θέσεις μας.

Μά εξαφανα νιώσαμε τόν ένα παμμένο από τόν άλλον: Η άκρη από τό σάλι τής εξαβέλως μου είχε γαντζώσει στο κουμπι του μανικιού του φράκου μου.

Είμαστε τώρα όρθιοι κι' οι δύο μας... Έκείνη χαμογελοόσε κι' εγώ, λίγο στενωχωρημένος, προσπαθώσας να ξεμπλέξω τό σάλι. «Έπρεπε να σκούψω πάνω απ' τό γυμνό ώμο της κι' ή συγκίνησι που μου προκαλούσε αυτό, ένωνόταν με τήν άγωνία μήπως έπιστρέψει ό σύζυγός της, μήπως μάς ίδουθ από τή σάλλα...»

Κι' εξαφανα τότε ή Μαρία-Τερέζα, ή όποια μου γύριζε τή ράχη, έκανε μιά έλαφριά κίνησι. 'Ο γυμνός όμος της άγγιξε τά γείλη μου. Η έπαφή αυτή μ' έκανε να ριγώσω σύγκορμος... Μά δεν ζήτησα νάποτρώξω τό στόμα μου... Ούτε πάλι τό πείσα περισσότερο άπάνω στην ξανθή έπιδερμίδα, που μισοχελούσε λεπτά... Μά έμενα εκεί σκυμμένος...»

Και σέ μιά στιγμή, τό σάλι ξεμπλέχτηκε μόνο του... Τότε ή Μαρία-Τερέζα σήκωσε τό χέρι της και, εξαγουρίζοντας προς έμένα άργά, τό πέρας κάτω απ' τά γείλη μου σέ όλο του τό μάκρος, απ' τόν όμο ως τήν άκρη του νυχιού της... Κατόπιν, μου έρριξε ένα βλέμμα, στο όποιο έλαμπε δεν έξερο ποιά ίκανοποίησης, άνέμικτη όμοσ, όπως μου φάνηκε, με κάποια σκληρότητα...

«Έπειτα, έξαναγορίσε στη θέσι της μπροστά σέ τό θεωρείο...»

Κι' εγώ, άμίλητος όπως αυτή, τήν άκολουθήσα...

Η άληθινός σκηνης έρωτος δεν είχαν καθόλου λόγια...

Μέσα σ' αυτό τόν έρωτα που έμελλε να γίνει σέ λίγο τόσο βαρδς για μένα, μπορώ να πώ πως αυτή ήταν ή μόνη βραδεία, ή πραγματικά γλυκειά, ή μόνη που άπόλαυσα τήν εύτυχία του σφάλματος.

Αναπολούσα σέ κάθε στιγμή, χωρίς να κουράζομαι, τά συναισθήματα του φιλήματος εκείνου, κι' ή φαντασία μου μου τά

Καθισμένος στο πλάι τής Μαρίας - Τερέζας, έρευνούσα τή σάλλα με τό βλέμμα μου...

